

beheerst mijn leven niet. Een mens lijdt het meest onder het lijden dat hij vreest, toch? Ik heb bijna een jaar moeten revalideren. Mentaal gezien was het nog zwaarder; het is een hele omschakeling als je denkt dat je doodgaat en je opeens weer een leven voor je hebt. Ik geniet nu nog meer van alle dingen, de kleinste dingen. Ik kan mijn eigen ontbijt maken, mezelf wassen, aankleden. Ik ben onafhankelijk. Hoewel de taaislijmziekte me ongelooflijk veel pijn heeft bezorgd, heeft de ziekte me ook veel gebracht. Ik heb altijd intens geleefd en genoten van de simpelste zaken. Bovendien heeft het me mijn schrijverschap gebracht. Het belangrijkste is dat ik na de transplantatie heb geleerd wat het betekent om me vrij te voelen. Ik voel me vrijer dan ooit nu mijn lijf me niet meer in de weg zit. Daarom zou ik iedereen willen oproepen om zich als donor te laten registreren, want er sterven nog steeds 200 mensen per jaar onnodig omdat er geen orgaan beschikbaar is. Wat is er mooier dan het cadeau van het leven door te geven na je dood? Dankzij mijn donor leef ik weer; mijn hart klopt tussen haar longen!”

Wel of juist niet donor worden? Laat u registreren op www.donorregister.nl Kim Moelands schreef het boek 'Grenzeloos' (€ 18,95, Uitgeverij The House of Books) over haar ervaringen rondom de transplantatie.

KIM MOELANDS (36)

heeft taaislijmziekte. Ze heeft al een partner aan deze aandoening verloren en keek ook zelf de dood in de ogen. Tot ze anderhalf jaar geleden twee donorlongen kreeg. Sindsdien heeft ze letterlijk haar leven terug.

De dood hijgde in 2010 nog in mijn nek, maar juist dat gaf me een oerkracht om te willen blijven leven. Ook al kon ik niet meer uit bed en kreeg ik zuurstof toegediend, ik wilde vechten. Er alles aan doen om langer bij mijn man te blijven. Het was de liefde die me dreef. En gelukkig maar, want in september kreeg ik bericht dat er donorlongen voor me waren. Nu had ik dat al eerder meegemaakt en ging de transplan-

tatie, vanwege de kwaliteit van de longen, op het laatste moment niet door. Maar deze keer bleek het raak. Ik zal nooit vergeten dat ik ontwaakte uit narcose: alles was roze! En de eerste teug lucht die ik kon nemen: fantastisch. Mijn oude longen voelden als strakgetrokken elastieken, deze voelden fris. Daarna brak een periode van onzekerheid aan of de longen zouden worden afgestoten. Dat risico bestaat nog steeds, maar het >